

РЕШЕНИЕ

№ 11325

гр. София, 23.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 23.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **12240** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „Хит ауто БТ“ ЕООД, със седалище в [населено място] и адрес на управление:[жк], [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], представлявано от Б. С. Т., подадена чрез адв. К., против Ревизионен акт (РА) № Р-22221021003035-091-001/15.03.2022 г., в частта, потвърдена и изменена с Решение № 872/06.06.2022 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при ЦУ на НАП, относно определените на жалбоподателя задължения за ДДС в намаления им общ размер 20 905,16 лв., ведно с лихви от 8 901,98 лв.; за корпоративен данък за 2018 г. в намаления му размер 172,75 лв., ведно с лихва от 51,78 лв., и за 2019 г. в намаления му размер 1 001,00 лв., ведно с лихва от 173,24 лв., т.е. общо по ЗКПО задължението е в размер на 1 049,78 лв. главница и 225,02 лв. лихва.

В жалбата са изложени оплаквания за незаконосъобразност на РА, тъй като според жалбоподателя констатациите в него са необосновани. Поддържа се, че актът е издаден при съществени нарушения на процесуалните правила и в нарушение на материалния закон. Оспорва се тезата на ревизиращите органи за приложимост на особения ред за облагане по чл. 122 ДОПК. Подчертава се, че при ревизията е разместена тежестта на доказване. Твърди се, че органът по приходите не е обсъдил събраните в хода на производството доказателства. Претендира се отмяна на обжалвания акт.

С Решение № 19369 от 09.10.2024 г., постановено по адм. дело № 7566/2022 г. по описа на АССГ, I отделение, 42 състав, поправено с Решение № 27837 от 19.12.2024 г. за поправка на очевидна фактическа грешка, постановено по същото дело, РА № Р-22221021003035-091-001/15.03.2022 г.,

издаден от органи по приходите, е обявен за нищожен, като преписката е изпратена на директора на ТД на НАП – [населено място] при съобразяване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

С Решение № 11619 от 18.11.2025 г. на ВАС решението на АССГ е отменено и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

В с.з. жалбоподателят чрез адв. К. поддържа жалбата, моли за отмяна на акта и за присъждане на разноски. Представя писмена защита с подробни съображения за основателността на жалбата.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при ЦУ на НАП, чрез пълномощника си юрк. К., оспорва жалбата, моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за трите съдебни инстанции.

От фактическа страна се установява следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221021003035-020-001/27.05.2021 г., издадена от Д. Б. К. – началник сектор при ТД на НАП – [населено място], е възложена ревизия на жалбоподателя за установяване на задължения по ЗДДС за данъчните периоди от м. януари 2018 г. до м. януари 2021 г., както и задължения за корпоративен данък за периода от 2018 г. до 2020 г. За ревизиращи органи са определени М. П. Г.-Н., главен инспектор по приходите при ТД на НАП – [населено място] – ръководител на ревизията, и С. Й. В., старши инспектор по приходите при ТД на НАП – [населено място]. ЗВР е връчена на 04.06.2021 г. по електронен път, като е определен тримесечен срок за приключване на ревизията. ЗВР е изменяна със ЗИЗВР № Р-22221021003035-020-002/03.09.2021 г. и № Р-22221021003035-020-003/02.11.2021 г., с които срокът за приключване на ревизията е продължаван. Последната ЗИЗВР е издадена въз основа на Заповед № Р-22221021003035-ЗИД-001/02.11.2021 г. на изпълнителния директор на НАП. Органът, възложил ревизията, е оправомощен със Заповед № РД-01-287/10.05.2021 г. на директора на ТД на НАП – [населено място].

Ревизионният доклад № Р-22221021003035-092-001/18.02.2022 г. е връчен по електронен път на 21.02.2022 г. на ревизираното лице. С срещу констатациите от РД жалбоподателят е подал възражение вх. № 53-00-489/01.03.2022 г.

Ревизионният акт, предмет на настоящото производство, № Р-22221021003035-091-001, е издаден на 15.03.2022 г. от Д. Б. К. – орган, възложил ревизията, и М. П. Г.-Н. – главен инспектор по приходите при ТД на НАП – [населено място], като ръководител на ревизията. РА е връчен на задълженото лице по електронен път на 23.03.2022 г. С него са приети изложените в РД факти и обстоятелства, направените фактически и правни изводи и основанията за тях, а подаденото възражение е отхвърлено като неоснователно.

При ревизията е установено наличието на обстоятелство по чл. 122, ал. 1, т. 2 ДОПК – данни за укрити приходи или доходи във връзка с договор за отдаване под наем на площи за билборд, както и укрити доходи по договори за лизингови автомобили. Във връзка с връчено искане от 20.10.2021 г. дружеството е представило справка-таблица за множество покупки на автомобили през ревизирания период, предимно от К., транспортирани до Германия/Н., а оттам до България, като за транспортирането им до България не са представени транспортни документи. С оглед това обстоятелство органите по приходите са посочили, че е установено наличието и на обстоятелство по чл. 122, ал. 1, т. 5 ДОПК – липсват документи, необходими за установяване на основата за облагане с данъци.

На ревизираното лице е изпратено Уведомление изх. № Р-22221021003035-113-001/19.01.2022 г. по реда на чл. 124, ал. 1 ДОПК, с което същото е уведомено, че основата му за облагане с данъци ще бъде определена по реда на чл. 122 ДОПК. С искане от 19.01.2022 г. е изискана декларация по

чл. 124, ал. 3 ДОПК, но такава не е представена. Не е представено и становище по връчените уведомления.

За определяне на данъчната основа, върху която се дължи ДДС и корпоративен данък, органите по приходите са извършили анализ по реда на чл. 122, ал. 2 ДОПК за относимите към дружеството обстоятелства, като установените факти са описани на стр. 4–6 от РД.

В частта по ЗДДС ревизията е установила, че през ревизирания период жалбоподателят е извършвал продажба на автомобили втора употреба, за които е приложимо облагането върху маржа по реда на чл. 143 ЗДДС. Като такива са посочени следните доставки:

– А. А8 с фактура № 767/01.11.2019 г. за сумата 136 908,10 лв., закупен с фактура 7... 482/26.09.2019 г. за 60 000 евро /117 349,68 лв./;

– М. с фактура № 642/15.01.2018 г. за сумата 46 000 лв., закупен съгласно договор за покупко-продажба от 11.12.2017 г. за сумата 45 000 лв.;

– М. с фактура № 698/01.06.2018 г. за сумата 25 230,20 лв., придобит чрез замяна на друг автомобил от Е. Б. съгласно договор за замяна от 11.05.2017 г. и заведен със стойност в размер на 24 720 лв. по сметка 304 – „Стоки“;

– Б. 760 LI с фактура № 775/18.12.2019 г. за сумата 222 965 лв., закупен с договор за покупко-продажба от 30.11.2018 г. от Посолството на Катар в Република България за сумата 166 000 лв., по който е начислен само ДДС в размер на 5 850,14 лв. през м. декември 2019 г.;

– М., продаден съгласно договор за лизинг от 11.09.2020 г. за сумата 65 032,80 лв., закупен с фактура № 205/08.07.2020 г. на стойност 50 000 лв.

На основание чл. 143 ЗДДС ревизията е доначислила ДДС общо в размер на 9 863,92 лв., както следва: за м. януари 2018 г. – 166,67 лв., за м. юни 2018 г. – 85,03 лв., за м. ноември 2019 г. – 3 259,72 лв., за м. декември 2019 г. – 3 644,02 лв. и за м. септември 2020 г. – 2 505,47 лв., върху данъчна основа, определена по реда на чл. 145, ал. 1 ЗДДС, съобразно формулата по чл. 88, ал. 1 ППЗДДС.

Констатирано е още, че жалбоподателят е упражнил право на приспадане на данъчен кредит в размер на 37,50 лв. по една и съща фактура – № [ЕГН]/29.07.2020 г., издадена от „Силвър стар ритейл“ ЕАД, съответно през м. юли 2020 г., поради което на основание чл. 71, т. 1 ЗДДС не е признато правото на данъчен кредит в размер на 37,50 лв.

Установено е и че жалбоподателят е закупил три мобилни телефонни апарата от „А1 България“ ЕООД и „БТК“ ЕАД, за които е ползвал право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 769,99 лв. през данъчни периоди м. октомври 2019 г., м. януари 2020 г. и м. февруари 2020 г. Като е взето предвид, че през целия ревизиран период единствено собственикът на дружеството е упражнявал дейност в същото и че мобилните апарати не се използват за икономическата дейност на дружеството, поради което на основание чл. 69, ал. 1 ЗДДС е отказано правото на данъчен кредит в общ размер 769,99 лв. за посочените периоди.

Ревизиращият екип е констатирал и че жалбоподателят е осъществил ВОП през м. декември 2020 г. съгласно фактура № 951-2020/02.12.2020 г. на стойност 116 000 евро, издадена от Euroinvest GMBH, Германия. Ревизираното лице е издало протокол № 22045/01.06.2021 г. на основание чл. 117 ЗДДС с данъчна основа 226 876,28 лв. и начислен ДДС в размер на 45 375,26 лв., който е включен в дневника за продажби през м. юни 2021 г. За закъсняло начисляване на ДДС е начислена лихва за забава в размер на 2 218,52 лв. за периода от 15.01.2021 г., до когато е следвало да се подаде справка-декларация за м. декември 2020 г., до 09.07.2021 г., когато е подадена справка-декларация с включен указания протокол.

Установено е също, че жалбоподателят е продал на З. У. магазин съгласно Нотариален акт № 185/07.05.2020 г., за което е издадена фактура № 811/07.05.2020 г. на стойност 117 349,80 лв. За

извършената продажба не е начислен ДДС. Ревизията е установила, че дружеството е ползвало право на приспадане на данъчен кредит в размер на 9 166,67 лв. при покупката на магазина по фактура № 15/24.07.2007 г., издадена от „Рила билд“ ЕООД. Тъй като за покупката на имота е ползвано право на приспадане на данъчен кредит, ревизията е приложила чл. 79, ал. 2 ЗДДС и е извършила корекция на ползвания данъчен кредит в размер на 3 208,33 лв. за данъчен период м. май 2020 г.

Ревизиращият екип е приел и че ревизираното лице е прехвърлило автомобили при условията на финансов лизинг.

По отношение на Л. В., впоследствие поет от „Ди енд Джи фарма“ ЕООД, е представен договор № 02/01.08.2018 г. за финансов лизинг на автомобил М., като определената лизингова цена е в размер на 71 169,99 лв. Представено е споразумение между „Хит ауто БТ“ ЕООД, „Ди енд Джи фарма“ ЕООД и Л. В., съгласно което В. прехвърля на „Ди енд Джи фарма“ ЕООД правата и задълженията си по договора за лизинг от 01.08.2018 г. за придобиване на посочения автомобил, като плащанията на месечните вноски ще се извършват от „Ди енд Джи фарма“ ЕООД. Представен е погасителен план, съгласно който главницата с ДДС е общо в размер на 59 144 лв., а лихвата е в размер на 12 025,99 лв. Ревизията е приела, че е извършено фактическо предоставяне на автомобила на 01.08.2018 г., като лизингополучателят има право да придобие лизинговата вещ след изтичане на договора. Позвала се е на договора, според който продавачът е прехвърлил на купувача значителни рискове и изгоди, свързани със собствеността на автомобила. В тази връзка е прието, че на 01.08.2018 г. е настъпило данъчно събитие по смисъла на чл. 6, ал. 2 ЗДДС и ревизираното лице е следвало да начисли ДДС в размер на 9 857,33 лв. върху данъчна основа 49 286,67 лв. през м. август 2018 г. Към датата на издаване на РД жалбоподателят е начислил ДДС в размер на 7 064,47 лв., но органите по приходите са приели, че е дължим ДДС в размер на 9 857,33 лв. върху цялата стойност на актива – 49 286,67 лв. На основание чл. 86, ал. 1 и 2 ЗДДС ревизията е доначислила ДДС в размер на 2 792,86 лв. /9 857,33 лв. – 7 064,47 лв./ за м. август 2018 г., като е определила и лихва за забава.

По отношение на В. П. жалбоподателят е представил договор за лизинг от 08.07.2020 г. с определена цена на придобиване 37 000 лв. През 2020 г. жалбоподателят е отчетел приход в размер на 37 000 лв. съгласно данните от сметка 702 – „Приходи от услуги“. Ревизията е приела, че е извършено фактическо предоставяне на автомобила на 08.07.2020 г., като лизингополучателят има право да придобие лизинговата вещ след изтичане на договора. Съгласно клаузите на договора продавачът е прехвърлил на купувача значителни рискове и изгоди, свързани със собствеността на автомобила. Направен е извод, че на 08.07.2020 г. е настъпило данъчно събитие по смисъла на чл. 6, ал. 2, т. 3 ЗДДС и ревизираното лице е следвало да начисли ДДС в размер на 7 400 лв. върху данъчна основа 37 000,00 лв. Ревизията е приела, че съгласно чл. 25, ал. 3, т. 1 ЗДДС данъчното събитие възниква на датата на фактическото предоставяне на стоката и възниква задължение за регистрираното лице да го начисли, като съгласно чл. 26, ал. 2 ЗДДС данъчната основа се определя на базата на всичко, което включва възнаграждението, получено от или дължимо на доставчика във връзка с доставката, от получателя или от друго лице, определено в левове и стотинки, без данъка по този закон. Така е възникнало задължение за начисляване на ДДС в размер на 7 400 лв. върху цялата стойност на актива – 37 000 лв. Към датата на издаване на РД жалбоподателят е начислил ДДС в размер на 2 787,95 лв. На основание чл. 86, ал. 1 и 2 ЗДДС за данъчен период м. юли 2020 г. е доначислен ДДС в размер на 4 435,95 лв. /7 400 лв. – 2 787,95 лв./, като е определена и лихва за забава.

По отношение на „Ню медикъл“ ЕООД е установено, че е сключен договор за финансов лизинг № 001/18.05.2018 г., а автомобилът е закупен преди изтичането на договора за лизинг с договор за

продажба на МПС от 06.08.2019 г. Ревизиращият екип е приел, че се касае за доставка при условията на финансов лизинг и на основание чл. 86, ал. 1 и 2 ЗДДС за ревизираното лице е възникнало задължение за начисляване на ДДС в размер на 9 666,66 лв. върху цялата стойност на актива – 48 333,33 лв., за данъчен период м. май 2018 г. Към датата на издаване на РД начисленият ДДС от ревизираното лице е в по-голям размер, което се дължи на факта, че една от фактурите е включена в дневника за продажби два пъти. Ревизиращите са приели, че се дължи лихва за забава в размер на 779,75 лв., считано от датата на подаване на справката-декларация за м. май 2018 г., когато е следвало да бъде начислен ДДС, до датата на подаване на справката-декларация за периода, когато е извършено начисляването на ДДС от жалбоподателя – 06.08.2019 г.

В частта по ЗКПО ревизиращия екип е направил следните констатации, относими към настоящото съдебно оспорване:

Жалбоподателят е осчетоводил два пъти като текущ разход сумата 187,50 лв. по фактура № [ЕГН]/29.07.2020 г., издадена от „Силвър стар ритейл“ ЕАД за продаден автомобил на лизинг на Д. К. по договор за лизинг от 2020 г. със „Силвър стар ритейл“ ЕАД. На основание чл. 26, ал. 2 и чл. 10, ал. 1 ЗКПО ревизията не е признала за данъчни цели осчетоводен разход от дружеството в размер на 187,50 лв., представляващ данъчната основа на спорната фактура. Тъй като данъчната основа за облагане е формирана по чл. 122 ДОПК, е извършено намаление на отчетените от дружеството разходи за 2020 г. със сумата 187,50 лв.

Установено е още, че жалбоподателят е закупил три мобилни апарата от „А1 България“ ЕООД и „БТК“ ЕАД. В данъчния амортизационен план и счетоводния амортизационен план на дружеството са заведени шест мобилни телефона, за които е начисляван разход за амортизация по сметка 603 – „Разходи за амортизации“. В хода на ревизията задълженото лице е дало обяснение, че мобилните телефони се използват от управителя във връзка с дейността на „Хит ауто БТ“ ЕООД. Жалбоподателят е посочил, че през 2019 г. са заведени шест телефона, като е начислена амортизация в общ размер 2 310,77 лв. На основание чл. 26, т. 1 ЗКПО ревизията не е признала за данъчни цели разходите, несвързани с дейността, и при формиране на данъчната основа по чл. 122 ДОПК същата е намалена с разходите за амортизация за пет от мобилните телефони, а за един от тях разходите за амортизация са признати. Предвид факта, че най-благоприятно за ревизиращото лице би било да се признаят разходите за амортизация, които са в най-голям размер, са признати тези в размер на 762,09 лв. за телефон с инв. № 0028. При формиране на данъчната основа по чл. 122 ДОПК за 2018 г. същата е намалена с разходите за амортизация на останалите телефони в размер на 1 727,56 лв. за 2018 г., за 2019 г. – в размер на 1 548,68 лв., и за 2020 г. – в размер на 2 001,31 лв.

Ревизията е установила и че с договор за лизинг на МПС № 006/2020 от 11.09.2020 г. жалбоподателят е предоставил при условията на финансов лизинг автомобил М. на Д. К., като сумата по договора е в размер на 65 032,80 лв., а по счетоводни данни е признат приход през 2020 г. в размер на 60 000 лв. В хода на ревизията К. е представила договора за лизинг, както и платежни документи за извършени плащания. Ревизираното лице е представило погасителен план, както и счетоводна хронология относно осчетоводяване на лизинговите вноски и признатия приход. Позовавайки се на СС 18 и на чл. 78 ЗКПО, ревизията е приела, че следва счетоводният финансов резултат да се коригира със сумата на приходите и разходите, които е следвало да бъдат отчетени през текущата година съгласно изискванията на нормативен акт, но не са отчетени от задълженото лице. При формиране на данъчната основа по чл. 122 ДОПК за 2020 г. отчетените от дружеството приходи са увеличени със сумата 5 032,80 лв. и съответно намалени с отчетната стойност на продаденото МПС – 8 461,33 лв., който е отписан от дружеството през 2019 г. С тази

стойност през 2019 г. е извършено намаление на разходите за 2020 г. в съответствие със СС 18 и с оглед съпоставимостта на приходите и разходите.

Недоволен от издадения му ревизионен акт, жалбоподателят го е оспорил по административен ред и с Решение № 872/06.06.2022 г. на директора на дирекция „ОДОП“ – [населено място] при ЦУ на НАП същият е отменен в оспорената част на извършените корекции по ЗДДС за м. декември 2020 г., ведно с лихва за забава от 45,75 лв.; изменен в оспорената част по ЗДДС, както следва: за м. декември 2019 г., като от ДДС за внасяне 93 334,47 лв. е определен ДДС за внасяне в размер на 93 132,08 лв.; за м. януари 2020 г., като от ДДС за внасяне 70 502,83 лв. е определен ДДС за внасяне в размер на 67 705,90 лв., ведно със съответните лихви за забава; както и в оспорената част на извършените корекции по ЗКПО за задължения за корпоративен данък за 2018 г., като от корпоративен данък за внасяне 5 802,76 лв. е определен на корпоративен данък в размер на 5 079,28 лв., за 2019 г., като от корпоративен данък за внасяне 13 430,94 лв. е определен на дължим корпоративен данък в размер на 6 118,33 лв., ведно със съответните лихви за забава, и за 2020 г., като от корпоративен данък за внасяне 22 171,72 лв. е определен на дължим корпоративен данък в размер на 11 598,44 лв., като след приспадане на внесените авансови вноски и данъка по годишната данъчна декларация остава надвнесен данък в размер на 123,97 лв.; и потвърден в частта на установените задължения по ЗДДС за данъчни периоди м. 01.2018 г., м. 06.2018 г., м. 08.2018 г., м. 10.2019 г., м. 11.2019 г., м. 02.2020 г., м. 05.2020 г., м. 07.2020 г. и м. 09.2020 г., ведно със съответните лихви, както и в частта на определената лихва за забава в размер на 779,75 лв. за м. 05.2018 г. и определената лихва за забава за м. 12.2020 г. в размер на 2 218,52 лв.

Ревизионният акт е обжалван по съдебен ред именно в частта, в която е потвърден и изменен при административното обжалване.

В хода на съдебното производство по адм. дело № 7566/2022 г. са представени от ответника: Заповед № ЗЦУ-ОПР-2/19.04.2021 г., доказателства за връчване на ЗВР № Р-22221021003035-020-001/27.05.2021 г. на „Хит ауто БТ“ ЕООД, пояснение относно обстоятелството въз основа на кои констатации на ревизията и за кои суми с Решение № 872/06.06.2022 г. е извършено изменение на РА № Р-22221021003035-091-001/15.03.2022 г. в частта по ЗКПО, както и становище относно размера на задълженията по РА и лихвите.

Представени от ТД на НАП – [населено място] са доказателства за електронно издадени документи в ИС „Контрол“ – РД, ЗВР, ЗИЗВР и РА.

Представена е и информация от доставчика на удостоверителни услуги „Борика“ АД за органите по приходите, на които са издадени квалифицирани електронни подписи: Д. Б. К., М. П. Г.-Н., С. Й. В., Г. Д., П. Д., Т. Й. Т., Р. С. и Г. Д..

С цел изясняване на спорни моменти в производството по дело № 7566/2022 г. по описа на АССГ, I отделение, 42 състав, съдът е назначил съдебно-счетоводна експертиза с вещо лице Г. З., която е дала заключение по следните въпроси:

Поставени от съда:

I.ДОПК:

За кои публични задължения е приложена специалната разпоредба на чл. 122 ДОПК и какво числово изражение са намерили тези констатации в таблицата на РА. Има ли извършено данъчно облагане и по съответните материални закони за прекия и косвения

данък, извън реда на чл. 122 ДОПК.

II.ЗДДС.

А. Относно облагане маржа на цената за продадени автомобили втора употреба: За кои доставки ревизията е доначислила ДДС и в какъв размер, какви документи са издадени във връзка с тях, има ли издадени съпътстващи документи, като договори, протоколи или др. подобни; какво счетоводно отражение са намерили посочените документи при жалбоподателя. Упражнил ли е право на данъчен кредит при придобиването на автомобилите, а в случай че не е упражнил – на какво основание. Начислил ли е ДДС при продажбите на въпросните автомобили, в какъв размер и отчет ли е приходи от продажбите. Чуждестранните лица, от които са придобити автомобилите, били ли са регистрирани за целите на ДДС в друга държава членка. Чуждестранните лица, от които са придобити автомобилите, начислили ли са ДДС при продажбата им на жалбоподателя; същият начислил ли е ДДС при придобиването им. Какво е било предназначението на придобитите автомобили. Дали процесните автомобили са били заведени като ДМА при него; заплащани ли са за същите данъци и такси и от кои лица. Каква данъчна основа е приложил при продажбите на автомобилите. Кога и по какъв начин е уведомил приходната администрация, че ще прилага специалния ред за облагане на маржа на цената.

А1. Относно начислен ДДС за фактическо предоставяне на стока: Какви договори за лизинг са сключени с Л. В. и В. П., същите променени ли са впоследствие. Предвидено ли е прехвърляне на правото на собственост върху стоката. Какъв е сборът от дължимите вноски по договора за лизинг, с изключение на лихвата по чл. 46, ал. 1, т. 1 ЗДДС. Каква е пазарната цена на стоката към датата на предоставянето. Сборът от дължимите вноски по договора за лизинг, с изключение на лихвата по чл. 46, ал. 1, т. 1 ЗДДС, съответства ли на пазарната цена на стоката към датата на предоставянето.

А2. Относно начислена лихва във връзка с начислен ДДС за прехвърляне на МПС по договор за лизинг: Кога е прехвърлена собствеността върху автомобил на „Ню медикъл“ ЕООД, какви договори е имал с това лице и променени ли са впоследствие. Кога е трябвало да начисли ДДС за това прехвърляне. В какъв размер и в кой данъчен период е начислил ДДС във връзка с прехвърлянето на автомобила, по какъв начин е декларирал начисляването на данъка. Има ли разлика между така начисления ДДС и данъка, начисляван върху месечните вноски по договора за лизинг; в случай на положителен отговор – на какво се дължи.

Б. Относно отказаното право на данъчен кредит: Притежавал ли е данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115 ЗДДС, в който данъкът е посочен на отделен ред. Доставките използвани ли са за целите на независимата му икономическа дейност. Упражнявал ли е правото само еднократно за всяка една фактура.

В. Относно начислената лихва за ВОП: Издал ли е протокол по чл. 117 ЗДДС, отразил ли го е в счетоводството си и в отчетните си регистри и в кой данъчен период го е включил. Доставката укрита ли е, данни за нея налични ли са в счетоводството на получателя.

Г. Относно корекцията на ползван данъчен кредит във връзка с продажбата на недвижим имот (магазин): Ползвал ли е данъчен кредит при придобиване на имота, изцяло или пропорционално на бъдещото му използване, в кой данъчен период и в какъв размер. По

какъв начин доставчикът е оповестил избора си доставката да е облагаема. Редовно ли е водено счетоводството на доставчика. Имотът представлява ли дълготраен актив, заведен ли е като такъв при него. Възнамерявал ли е да го използва в рамките на независимата си икономическа дейност за доставки, за които има право на данъчен кредит, или и за такива без право на данъчен кредит, или пропорционално, и къде е отразено това. Начислил ли е ДДС при продажбата на имота, в какъв размер и за кой данъчен период.

III. По ЗКПО

В какъв размер са определените задължения по ЗКПО за всяка една от ревизираните години и въз основа на кои констатации съгласно номерацията им в РД са формирани. Внесени ли са изменения в същите констатации с издадения РА, както и с Решение № 872/06.06.2022 г. на директора на дирекция „ОДОП“. При кои констатации е установено наличие на разходи, които са несвързани с дейността, които са документално необосновани и извършени с цел отклонение от данъчно облагане.

IV. Редовно ли е водено счетоводството на жалбоподателя.

Поставени от жалбоподателя:

1.1. В какъв размер са получените приходи по следните сделки: през 2020 г. по договор за наем от 03.01.2020 г. между „Хит ауто БТ“ ЕООД и „П. адвъртайзинг“ за предоставяне на терен за поставяне на билбордове; през 2020 г. по договор за лизинг от 11.09.2020 г. между „Хит ауто БТ“ ЕООД и Д. К.; през 2019 г. по договор за лизинг от 18.12.2019 г. между „Хит ауто БТ“ ЕООД и МЦ „Дървото на живота“.

1.2. Осчетоводени ли са надлежно всички получени приходи в счетоводството на „Хит ауто БТ“ ЕООД, включени ли са във финансовия резултат и за коя година, съответно начислени и платени ли са дължимите данъци за тях.

Във връзка с получени доставки на автомобили от Германия и Н. до България съгласно справка-таблица, изготвена в отговор на ИПДПОЗЛ № Р-22221021003035-040-003/20.10.2021 г.: 2.1. Осчетоводени ли са надлежно разходите за получените автомобили.

2.2. Заприходени ли са като активи в счетоводството на „Хит ауто БТ“ ЕООД и съответно на коя дата. 2.3. Отразени ли са в счетоводството на жалбоподателя последващи сделки – доставки или услуги – с всеки един от получените автомобили и съответно какви.

Какъв е размерът на прихода, осчетоводен по договор за лизинг на МПС № 006/2020 от 11.09.2020 г. между „Хит ауто БТ“ ЕООД и Д. К..

3.1. Кой счетоводен стандарт е приложим за приходи от договори за лизинг.

3.2. Кой счетоводен стандарт е приложен от страна на „Хит ауто БТ“ ЕООД. 3.3.

Осчетоводени ли са надлежно всички получени приходи в счетоводството на „Хит ауто БТ“ ЕООД, включени ли са във финансовия резултат, съответно начислени и платени ли са дължимите данъци за тях.

Отразени ли са в счетоводството на жалбоподателя приходи от договори за лизинг с Л. В. и В. П. и в какъв размер. Начислени ли са всички дължими данъци – какви, в какъв размер и в кой момент.

Отразени ли са в счетоводството на жалбоподателя приходи от договор за лизинг с „Ню медикъл“ ЕООД. Начислени ли са всички дължими данъци – какви, в какъв размер и в кой момент.

По отношение на следните доставки: Продажба на „А. А8“ с ф-ра № 767/01.11.2019 г. на

„ОББ Интерлийз“ ЕАД за 136 908,10 лв., закупен от „Корполейшън конструктор“ с ф. [ЕГН]/26.09.2019 г. за 60 000 евро – 117 349,68 лв. Продажба на „М.“ с ф-ра № 642/15.01.2018 г. за 46 000 лв. на Б. М., закупен от Е. Й. и В. Йонидова с договор за покупко-продажба от 11.12.2017 г. за 45 000 лв. Продажба на „М.“ с ф-ра № 698/01.06.2018 г. за 25 230,20 лв. на Levent Tuzku, придобит чрез замяна на друг автомобил от Е. Б. съгласно договор за замяна от 11.05.2017 г. Продажба на „Б. 760 LI“ с ф-ра № 775/18.12.2019 г. за 222 965 лв. на „Autohaus Kucne“, закупен с договор за покупко-продажба от 30.11.2018 г. от Посолството на Държавата Катар в Република България за 166 000 лв. Продажба на „М.“ на Д. К. за 65 032,80 лв. по договор за лизинг от 11.09.2020 г., закупен от „Корполейшън конструктор“ с ф-ра № 205/08.07.2020 г.

6.1. Осчетоводени ли са надлежно придобиванията на МПС. Начислени ли са всички дължими данъци – какви, в какъв размер и в кой момент.

6.2. Осчетоводени ли са надлежно последващите продажби на МПС. Начислени ли са всички дължими данъци и кой ред задълженото лице е избрало за облагането им.

По отношение на продажбата на недвижим имот, осчетоводено ли е надлежно придобиването му и по коя счетоводна сметка е заприходен. 7.1. Начислени ли са всички дължими данъци при придобиването му – какви, в какъв размер и в кой момент. 7.2. Начислени ли са всички дължими данъци при продажбата му – какви, в какъв размер и в кой момент.

8.1. Какъв е размерът на публичните задължения по периоди и по вид, така както са отменени, изменени и потвърдени с Решение № 872/06.06.2022 г. на директора на ОДОП – С.. 8.2. Какъв е размерът на дължимите лихви, изчислени към 15.03.2023 г. върху установените и потвърдените задължения с Решение № 872/06.06.2022 г. на директора на ОДОП – С..

В съдебното производство по дело № 12240/2025 г. по описа на III отделение, 7 състав, е приобщена административната преписка и доказателствата по адм. дело № 7566/2022 г. по описа на АССГ, III отделение, 42 състав.

Правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Не се установяват пороци, обосноваващи нищожността на РА.

Същият е издаден от компетентен орган в кръга на определенията му в закона правомощия. Спазена е предписаната от чл. 120, ал. 1, пр. 1 ДОПК писмена форма по образца по чл. 120, ал. 3 ДОПК с всички задължителни реквизити по чл. 120, ал. 1, пр. 2, т. 1–8 ДОПК, включително мотиви, обосноваващи от фактическа и правна страна установените задължения по ЗДДС и акцесорните им лихви по чл. 175, ал. 1 ДОПК, както и кореспондираща разпоредителна част при определяне на резултатите по данъчни периоди. Фактическите констатации и правни изводи на РА са допълнени и така конкретизирани чрез тези по приложения към него РД, съставляващ съгласно чл. 120, ал. 2, изр. 1 ДОПК

неразделна негова част. Възражение по чл. 117, ал. 5 ДОПК срещу РД е заявено от ревизираното лице, но същото е прието за неоснователно.

Ревизионното производство е проведено без допуснати съществени процесуални нарушения. За материалната и териториалната компетентност на органите по приходите са представени заповедите на основание чл. 11, ал. 1, т. 1 ЗНАП вр. с чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК. ЗВР е издадена от определеното лице да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК. РА е издаден от лицето, възложило ревизията, и от лицето, което я е извършило, поради което във връзка с чл. 119, ал. 2 ДОПК, и след като е генериран РА като електронен документ, за наличието на чиито подписи са ангажирани доказателства, се касае за валиден индивидуален административен акт, издаден от материално и териториално компетентни органи.

Не е изтекъл преклузивният срок по чл. 109, ал. 1, изр. 1 ДОПК. В рамките на ревизията от „Хит ауто БТ“ ЕООД са изискани на основание чл. 37, ал. 2 и 3 ДОПК доказателства по нейния предмет, включително относно спорните доставки. Инициирани са насрещни проверки на доставчиците по чл. 45, ал. 1 ДОПК по спорните фактури, като ПИНП с приложенията са приобщени по преписката. Служебно са направени справки по информационните масиви на НАП за същите доставчици. Тази доказателствена съвкупност е формирана със законосъобразно извършени от ревизиращите органи процесуални действия. Ревизията е извършена в определения срок. За резултатите ѝ е съставен РД, съдържанието на който съответства на законовата норма на чл. 117, ал. 2, т. 1–10 ДОПК. Към него са приложени събраните от ревизията доказателства по чл. 117, ал. 3 ДОПК.

Предмет на оспорване пред настоящия състав на АССГ са следните задължения по ЗДДС, както следва: за м. 01.2018 г. главница 166,67 лв. и лихва 68,99 лв.; за м. 05.2018 г. – лихва 779,75 лв.; за м. 06.2018 г. главница 85,03 лв. и лихва 31,61 лв.; за м. 08.2018 г. главница в размер на 2 792,86 лв. и лихва 2 194,19 лв.; за м. 10.2019 г. главница 210,00 лв. и лихва 49,70 лв.; за м. 11.2019 г. главница в размер на 3 259,32 лв. и лихва 742,46 лв.; за м. 12.2019 г. главница в размер на 3 644,04 лв. и лихва 800,74 лв.; за м. 01.2020 г. главница в размер на 243,33 лв. и лихва 51,37 лв.; за м. 02.2020 г. главница в размер на 316,00 лв. и лихва 61,40 лв.; за м. 05.2020 г. главница в размер на 3 208,33 лв. и лихва 568,63 лв.; за м. 07.2020 г. главница в размер на 4 473,45 лв. и лихва 987,19 лв.; за м. 09.2020 г. главница в размер на 2 505,47 лв. и лихва 347,43 лв.; за м. 12.2020 г. е дължима лихва в размер на 2 218,52 лв., или общо главница в размер на 20 905,16 лв. и лихва в размер на 8 901,98 лв. Установени са и задължения по ЗКПО за 2018 г. – главница в размер на 172,75 лв. /като от установеното задължение в размер на 5 079,28 лв. се извади декларираното от дружеството в размер на 4 906,53 лв./ и лихва 51,78 лв.; за 2019 г. – главница в размер на 1 001,00 лв. /като установеният данък за внасяне в размер на 6 118,33 лв., от които 5 117,33 лв. са декларирани от дружеството/ и лихва 173,24 лв. За 2020 г. е установен корпоративен данък в размер на 22 171,72 лв.; с решението РА е изменен и е дължим в размер на 11 598,44 лв., като след приспадане на авансови вноски е останал надвнесен данък в размер на 123,97 лв., който следва да се възстанови на дружеството.

По приетата съдебно-счетоводна експертиза;

Съдът обсъди заключението на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза и

намира, че същото следва да бъде кредитирано само частично. Заключение не следва да бъде възприето в неговата обобщаваща числова част, тъй като вещото лице е посочило стойности, които не съвпадат изцяло с релевантния предмет на спора след административното обжалване и с правилните суми и данъчни периоди, по които съдът дължи произнасяне. Така например в т. 8.1 вещото лице е посочило общ размер на задълженията по ЗДДС 20 905,54 лв., докато предметът на спора е за 20 905,16 лв.; за м. 11.2019 г. е отразена главница 3 259,72 лв. вместо 3 259,32 лв.; за м. 12.2019 г. е посочена главница 3 644,02 лв. вместо 3 644,04 лв.; за м. 02.2020 г. е посочена главница 316,66 лв. вместо 316,00 лв.; по ЗКПО за 2018 г. е посочено задължение 172,76 лв. вместо 172,75 лв. В т. 8.2 вещото лице е изчислило и лихви, които не съвпадат с подлежащите на преценка суми, като е посочило обща лихва по ЗДДС 4 922,54 лв., както и лихва по ЗКПО за 2018 г. – 50,39 лв., и за 2019 г. – 190,21 лв., докато предметът на делото е различен. При тези конкретни разминавания в обобщителната част на експертизата съдът намира, че тя не може да послужи като надеждна основа за определяне на точния размер на процесните публични задължения. Съдът кредитира експертизата единствено в онази нейна част, в която вещото лице е извършило фактически проверки на счетоводните регистри, първичните документи и аналитичните счетоводни записвания. В тази част заключението има доказателствена стойност и съответства на останалия доказателствен материал по делото. Изводите на съда относно точния размер на спорните задължения се формират въз основа на ревизионния акт, решението на директора на дирекция „ОДОП“, писмените доказателства по административната преписка и собствената преценка на съда за релевантните факти и приложимия закон, а не въз основа на обобщаващата числова част на експертизата.

По приложението на материалния закон съдът намира следното:

Предмет на съдебния контрол в настоящото производство са само онези задължения, които след административното обжалване са останали потвърдени или изменени с Решение № 872/06.06.2022 г. на директора на дирекция „ОДОП“ – С. и с Решение за поправка на очевидна фактическа грешка № 1513/19.11.2024 г. на директор на Дирекция ОДОП С.. В този обхват спорът се свежда до задължения по ЗДДС в общ размер на 20 905,16 лв. главница и 8 901,98 лв. лихви, както и до задължения по ЗКПО за 2018 г. в размер на 172,75 лв. главница и 51,78 лв. лихва и за 2019 г. в размер на 1 001,00 лв. главница и 173,24 лв. лихва. В останалата част, в която ревизионният акт е отменен при административното обжалване или по която след изменението не е налице установено задължение, спор пред съда не е налице.

Съдът счита за неоснователни възраженията на жалбоподателя срещу задълженията по ЗДДС, формирани вследствие прилагане на специалния ред за облагане на маржа при продажба на автомобили втора употреба. Разпоредбата на чл. 143 ЗДДС урежда специален ред за облагане на маржа при доставки, извършвани от дилър на стоки втора употреба, а чл. 145, ал. 1 ЗДДС предвижда, че „данъчната основа на доставката на стока по тази глава е маржът на цената“. Именно този законов механизъм е приложен от органите по приходите. В решението на директора на дирекция „ОДОП“ са индивидуализирани конкретните доставки, документите за придобиване и последваща реализация на автомобилите, както и данните, въз основа на които е формиран маржът между покупната

и продажната цена. В този обхват след административното обжалване са останали дължими суми за м. 01.2018 г. – 166,67 лв., за м. 06.2018 г. – 85,03 лв., за м. 11.2019 г. – 3 259,32 лв., за м. 12.2019 г. – 3 644,04 лв. и за м. 09.2020 г. – 2 505,47 лв. Жалбоподателят не ангажира конкретни доказателства, които да опровергават нито приложимостта на специалния режим, нито начина на определяне на маржа по конкретните доставки, поради което съдът приема, че в тази част ревизионният акт, след изменението с решението на директора на „ОДОП“, е материално законосъобразен.

Правилен е и изводът на приходната администрация относно непризнатото право на приспадане на данъчен кредит по повод закупени мобилни телефони, по които след административното обжалване са останали дължими главници за м. 10.2019 г. – 210,00 лв., за м. 01.2020 г. – 243,33 лв., и за м. 02.2020 г. – 316,00 лв. Съгласно чл. 69, ал. 1 ЗДДС право на приспадане на данъчен кредит е налице, когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки. От доказателствата по делото се установява, че през спорните периоди дружеството не е разполагало с нает персонал, а дейността е осъществявана от управителя. При това положение и въпреки дадената възможност жалбоподателят не е установил по какъв конкретен начин всеки един от спорните апарати е използван за целите на независимата икономическа дейност на дружеството. Само общото твърдение, че телефоните са били необходими за дейността, не е достатъчно, за да се приеме, че е налице пряка връзка между всяка конкретна доставка и последващи облагаеми операции. Следователно правилно е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за тези периоди.

По отношение на м. 07.2020 г. съдът намира, че установената главница в размер на 4 473,45 лв. е формирана от две отделни основания, които правилно са били възприети от приходната администрация и са останали спорни след административното обжалване.

От една страна, по договора за лизинг с В. П. законосъобразно е прието, че е налице доставка по смисъла на чл. 6, ал. 2, т. 3 ЗДДС, съгласно който за доставка на стока за целите на закона се смята и фактическото предоставяне на стока по договор за лизинг, в който е предвидено прехвърляне на правото на собственост върху стоката. Съгласно чл. 25, ал. 3, т. 1 ЗДДС данъчното събитие в тези случаи възниква на датата на фактическото предоставяне на стоката. При това положение правилно е прието, че данъкът е следвало да бъде начислен върху цялата данъчна основа към момента на предоставяне на автомобила, а не разсрочено с отделните лизингови вноски. Именно в този обем законосъобразно е определен допълнително дължим ДДС в размер на 4 435,95 лв.

От друга страна, правилно не е признато и повторно упражнено право на приспадане на данъчен кредит по една и съща фактура в размер на 37,50 лв. Установено е, че данъчният кредит по фактура № [ЕГН]/29.07.2020 г. е бил упражнен двукратно, поради което законосъобразно е отказано признаването му в повторно ползвания размер. Следователно тази сума също правилно е включена в данъчния резултат за същия период. Така общата главница за данъчен период м. 07.2020 г. е формирана като сбор от 4 435,95 лв. допълнително начислен ДДС по договора за лизинг с В. П. и 37,50 лв. непризнат повторно упражнен данъчен кредит, или общо 4 473,45 лв., ведно със съответната лихва в размер на 987,19 лв.

Съдът намира за правилен и извода по отношение на договора с Л. В., впоследствие поет

от „Ди енд Джи фарма“ ЕООД, че за м. 08.2018 г. е дължим допълнителен ДДС в размер на 2 792,86 лв., ведно със съответната лихва. И в тази хипотеза от събраните доказателства се установява, че при фактическото предоставяне на автомобила са прехвърлени в значителна степен рисковете и изгодите, свързани със собствеността върху вещта, поради което правилно е прието, че е приложим режимът на доставка на стока, а не на услуга, и че данъчното събитие е възникнало към момента на предоставянето на автомобила. След като жалбоподателят не е начислил данъка върху цялата данъчна основа към този момент, приходната администрация законосъобразно е определила разликата като дължима за периода.

Правилна е и определената лихва за забава в размер на 779,75 лв. за м. 05.2018 г. по отношение на договора за финансов лизинг с „Ню Медикъл“ ЕООД. В случая спорът не е относно съществуването на данъчното задължение, а относно момента, в който същото е следвало да бъде начислено. След като данъкът е начисляван върху отделните месечни вноски, вместо върху цялата данъчна основа към момента на възникване на данъчното събитие, правилно е прието, че е налице закъсняло начисляване, което обуславя дължимост на лихва за периода на забавата.

Законосъобразна е и извършената корекция на ползван данъчен кредит при продажбата на магазина през м. 05.2020 г., по която е установена главница 3 208,33 лв. и съответната лихва. Съгласно чл. 79, ал. 2 ЗДДС, когато регистрирано лице, което изцяло или частично е приспаднало данъчен кредит за придобита стока или услуга, извършва последваща доставка, за която не е налице право на приспадане на данъчен кредит, то дължи данък в размер на ползвания данъчен кредит. От доказателствата по делото се установява, че при придобиването на този имот дружеството е упражнило право на приспадане на данъчен кредит, а при последващата продажба на същия данък не е бил начислен. При тези обстоятелства правилно е приложен механизмът на чл. 79, ал. 2 и ал. 3 ЗДДС, поради което и в тази част ревизионният акт е законосъобразен.

По отношение на м. 12.2020 г. съдът намира, че правилно е установена лихва за забава в размер на 2 218,52 лв. От доказателствата по преписката е видно, че за процесното вътреобщностно придобиване жалбоподателят е издал протокол по чл. 117 ЗДДС, но същият е бил отразен в отчетните регистри и в справката-декларация със закъснение. При това положение правилно ревизиращия екип е приел, че не следва да определя повторно главницата, а само лихва за периода, през който данъкът е следвало да бъде начислен, но това не е сторено своевременно. Този резултат съответства и на практиката на Съда на Европейския съюз по съединени дела C-95/07 и C-96/07, според която при закъсняло начисляване на данъка не следва да се отказва правото на приспадане, но е допустимо да се дължи лихва за периода на забавата.

В частта по ЗКПО съдът приема, че ревизионният акт, след изменението с решението на директора на „ОДОП“, е законосъобразен в обхвата на останалите спорни задължения за 2018 г. и 2019 г.

По отношение на 2018 г. правилно е определен корпоративен данък в размер на 172,75 лв., ведно с лихва 51,78 лв. Този резултат произтича от увеличението на данъчния финансов резултат с разходи, които не са признати за данъчни цели, тъй като не е доказано, че са свързани с дейността на дружеството. В случая е приложена разпоредбата на чл. 26, т. 1

ЗКПО, съгласно която „не се признават за данъчни цели следните счетоводни разходи: 1. разходи, несвързани с дейността“. След като по делото не е установена пряка и конкретна връзка между спорните активи – в случая мобилни телефони – и осъществяваната икономическа дейност, правилно е прието, че начислените амортизации за тези активи не следва да се признават за данъчни цели и с тях следва да бъде увеличен финансовият резултат за съответната година. Наред с това съдът държи сметка и за правилото на чл. 10, ал. 1 ЗКПО, според което „счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция“. Макар в конкретния спор водещото основание за непризнаване да е липсата на доказана връзка с дейността, а не липсата на първичен документ, тази разпоредба допълнително очертава изискването разходът не само да е осчетоводен, но и да отразява действителна стопанска операция с данъчно значение. Когато едно дружество не докаже, че конкретен актив участва в дейността му по начин, който обуславя признаване на свързаните с него разходи, правилно е същите да не бъдат признати за данъчни цели.

По отношение на 2019 г. правилно е определен корпоративен данък в размер на 1 001,00 лв., ведно с лихва 173,24 лв. И в тази част корекциите се основават на конкретни фактически установявания, които не бяха оборени в процеса. Наред с непризнатите разходи, несвързани с дейността, приходната администрация е съобщила и правилото на чл. 78 ЗКПО, съгласно което „при определяне на данъчния финансов резултат счетоводният финансов резултат се коригира със сумата на приходите и разходите, които е следвало да бъдат отчетени през текущата година съгласно изискванията на нормативен акт, но не са отчетени от данъчно задълженото лице“, а когато впоследствие във връзка със същата стопанска операция бъдат отчетени счетоводни приходи и разходи, последните не се признават за данъчни цели. Именно в тази насока административният орган е извършил корекция на финансовия резултат до размера, който е следвало да бъде формиран съобразно приложимите счетоводни правила и данъчния закон. Жалбоподателят не е ангажирал убедителни доказателства, които да разколебят тези констатации, поради което съдът приема, че и в тази част актът е законосъобразен.

Съдът намира, че възраженията на жалбоподателя относно приложението на чл. 122 ДОПК не могат да доведат до отмяна на акта в оспорената пред настоящата инстанция част. Действително в хода на ревизията органите по приходите са приели наличие на предпоставки за прилагане на особения ред по чл. 122 ДОПК. Но за задълженията, които са останали спорни след административното обжалване, са налице самостоятелни материалноправни основания по ЗДДС и ЗКПО, които обосновават както съществуването, така и размера на установените задължения. Следователно и без позоваване на чл. 122 ДОПК в посочения по-горе обем данъчният резултат се основава на конкретни фактически установявания и на приложими материалноправни норми. Поради това евентуалните възражения срещу начина на мотивиране на приложението на особения ред не налагат отмяна на акта в частта, в която спорните задължения почиват на самостоятелно установени факти и правилно приложен материален закон.

Предвид заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и ДТ, с оглед изхода на делото, същото се явява

основателно, поради което и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК във вр. изр. трето ДОПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на ответника сумата от 690,24 евро или (по 230,08 евро за всяка от трите съдебни инстанции) и 109,49 евро за ДТ, или общо в размер на 799,73 евро.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Хит ауто БТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], представлявано от Б. С. Т., подадена чрез адв. К., против РА № Р-22221021003035-091-001/15.03.2022 г., издаден от Д. Б. К. – орган, възложил ревизията, и М. П. Г.-Н. – ръководител на ревизията, в частта, потвърдена и изменена с Решение № 872/06.06.2022 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП, относно установените задължения по ЗДДС за данъчен период м. 01.2018 г. в размер на 166,67 лв. главница и 68,99 лв. лихва, за данъчен период м. 05.2018 г. – лихва в размер на 779,75 лв., за данъчен период м. 06.2018 г. в размер на 85,03 лв. главница и 31,61 лв. лихва, за данъчен период м. 08.2018 г. в размер на 2 792,86 лв. главница и 2 194,19 лв. лихва, за данъчен период м. 10.2019 г. в размер на 210,00 лв. главница и 49,70 лв. лихва, за данъчен период м. 11.2019 г. в размер на 3 259,32 лв. главница и 742,46 лв. лихва, за данъчен период м. 12.2019 г. в размер на 3 644,04 лв. главница и 800,74 лв. лихва, за данъчен период м. 01.2020 г. в размер на 243,33 лв. главница и 51,37 лв. лихва, за данъчен период м. 02.2020 г. в размер на 316,00 лв. главница и 61,40 лв. лихва, за данъчен период м. 05.2020 г. в размер на 3 208,33 лв. главница и 568,63 лв. лихва, за данъчен период м. 07.2020 г. в размер на 4 473,45 лв. главница и 987,19 лв. лихва, за данъчен период м. 09.2020 г. в размер на 2 505,47 лв. главница и 347,43 лв. лихва и за данъчен период м. 12.2020 г. – лихва в размер на 2 218,52 лв., или общо по ЗДДС 20 905,16 лв. главница и 8 901,98 лв. лихви, както и относно установените задължения по ЗКПО за 2018 г. в размер на 172,75 лв. главница и 51,78 лв. лихва и за 2019 г. в размер на 1 001,00 лв. главница и 173,24 лв. лихва.

ОСЪЖДА „Хит ауто БТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 799,73 евро.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: